

PALOCSAY ZSIGMOND

Szellő bére

*Hajdan – szélmónár koromba' –
rozsot hoztak a malomba.
Abból sült a legjobb kenyér;
íze, süteménnyel felér.*

*Híres vótam, gazdag vótam;
bratyiztam a drótostóttal.
Cserépfazakam rotyogott
– puhigatta a dagadót.*

*Kecském nyóc vót, s hét gyermekem.
Nulláslisztes lett fenekem,
ha a szuszékre leültem
– szélnyugtával lefeküdtem.*

*Minden jól ment. Kutyám is ett.
Feleségem szép kendőt tett
vasárnapon a kontyára...
Mit írjak a szél kontjára?*

*Azt, hogy egyszer megbolondult,
és duzzogva nekemfordult:
– Hun a bérem?! Eddig fúttam!
Rózsás fellegeket túrtam.*

*– Jól tetted; sze' az a dógod.
Szélkerekem körbehordod...
Forog a kő – foga őről.
Mónár lőrét – újbort hörből.*

*– Nem igazság! Nyugszom – mátul!
S te gyártod a szelet – hátul!
Hadd lássuk, hogy megy-e vele,
ha a garat rozzsál tele.*

*– Bolond lyukból fújsz, te, Szellő.
Jobbik eszed szedjed elő.
Pénz kell? Liszt kell? Bankót kaphatsz.
Könnyű holmit elragadhatsz.*

*– Pitypangpelyhet – ezret fújnék!
Dalmahodó felhőt bújnék
katángnál is kékebb égen
– feletted – a faluvégen.*

– Hm! Biza, ez szép gondolat.
Fene egye a dógodat!
Ősszel kívánsz nyárihavat?
Sepregess a hársak alatt!

– Ne dógóztass! Adjál pelyhet!
Tízszer százat: éppen ezret...
Játszhatnám! A seprés: munka.
A nyírág is... szörnyen unja.

– Ez nem nyugszik. Ha megvadul,
szélkereket, tetőt gyalul.
Még rosszabb, ha megsértődik;
más megyébe elszegődik.

Édegezzük csak... No, lássuk...
Csábos holmit hun találunk.

*

Ide figyelj, szógám, Szellő.
Tudok ám egy lingó-lengő
játékszert a szélárnyékban;
FÚVATLANUL ÁLLNAK OTTAN...

Azt még Ükapád se' járta.
Orkán lebe meg nem rázta.
Pitypangpehelybolyhos fűszál!
Százezerszám terem – ott áll.

– Ott áll?! – Árván. Árvalányhaj.
Megőszülő pusztai faj.
– Fussunk! Fújjunk! – Széltől védett.
Szárnyad oda el nem érhet.

– Akkó' mi lesz?! Vesszé vadítsz!
Csudafüvedtől elszakítsz?
– Dehogy, dehogy. Azt nem teszem.
Kalapomat előszedem.

Rég volt... Mikor legény vótam,
árvalányhajcsokrot hordtam
a tökfedőm szalagjában...
Bent csücsül a padlájában.

– Hozd ki! Hozd ki! – Hozom máris!
Félkezemmel a létrát is.
Tesszük a szélmalom hegyébe.
Ott fúhasd – a tetejébe.